

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: R. P., ..., nar.,
bytem

proti
žalovanému: Magistrát města Brna,
se sídlem Malinovského náměstí 3, 601 67 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 10. 11. 2017, č. j. MMB/0455821/2017,
sp. zn. 3220/OVV/MMB0402102/2017,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Komise k projednávání přestupků městské části Brno - Černovice (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 18. 8. 2017, č. j. Tr 98/2016 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle ustanovení § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb.,

- o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a přestupku proti veřejnému pořádku dle ustanovení § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle ustanovení § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích a přestupku proti veřejnému pořádku dle ustanovení § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 9. 9. 2016 v době kolem 15:54 hod v Brně na ulici Tržní vulgárně urazil na cti navrhovatele pprap. J. V. slovy: „jak parkujete, čuráci“, „buzeranti, tak pojdte“, „s vámi se bavím, vy buzeranti“, „pojdte mi ho vykourit“, „Alláhu akbar, co s tím uděláte“, a dále neuposlechl výzvy policisty k prokázání totožnosti, tedy v úmyslu přímým jinému ublížil na cti tím, že ho urazil, a neuposlechl výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci.
 3. Za spáchání přestupků byla žalobci v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. b), § 49 odst. 2 a § 47 odst. 2 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 1 000,- Kč a současně mu byla podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000,- Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě ze dne 3. 12. 2017, doručené zdejšímu soudu téhož dne, předně rozporoval, že by policistům jakkoliv sprostě nadával či že by v interakci s nimi použil bojový boxerský postoj a vyzýval je k boji. Vzhledem k tomu, že v době incidentu u sebe držel telefonní zařízení a průběh konání PČR nahrával, je zcela vyloučené, že by mu situace dovozovala mít obě ruce prázdné a připravené k boji. Žalobce proto pochyboval o hodnověrnosti výroků obou policistů. Navíc v době, kdy byli policisté na druhé straně dvoupruhové rušné komunikace v době dopravní špičky před 16:00 hod ve všední den, se žalobce nacházel na opačné straně. Je diskutabilní, aby policisté slyšeli hlas žalobce, který byl v dané chvíli na druhé straně komunikace a přítomnost policistů zjistil v okamžiku, kdy se před ním objevili.
5. Dále napadl tvrzení, že údajně odmítl prokázat svou totožnost. Při prvotním zajištění pro účely prokázání totožnosti pprap. V. a Mgr. P. nebyl poučen o svých právech a povinnostech, čímž došlo k porušení ustanovení § 13 zákona č. 273/2008 Sb. Taktéž nebyla žalobci dána zákonná výzva k prokázání totožnosti, čímž došlo k porušení ustanovení § 10 odst. 5 téhož zákona. Žalobce byl poté ochoten poskytnout osobní údaje ústně, protože u sebe neměl doklad totožnosti. Pprap. Valeš však zavolał motorizovanou jednotku Policie ČR (dále jen „PČR“), aby žalobce lustrovala. Z audio nahrávky policejního zákroku vyplývá, že žalobce prokázal policistům součinnost při jejich výzvě k prokázání totožnosti. Nebyl tedy důvod jej zajistit a předvést na policejní služebnu za účelem zjištění totožnosti. Přivolaná motorizovaná policejní hlídka poté žalobci sice dala zákonnou výzvu k prokázání totožnosti, nicméně jej před započítím služebního úkonu nepoučila o jeho právech a povinnostech. Je tedy zřejmé, že PČR již při prvotních úkonech postupovala v rozporu se zásadou upravenou v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

6. V rámci nařízení nového jednání před přestupkovou komisí komise neakceptovala jeho omluvy za absenci, přičemž mu přičetla k tíži, že se k ústnímu jednání nedostavil bez uvedení dostatečné omluvy.
7. Žalobce rovněž nesouhlasil se závěrem, že správnímu orgánu I. stupně ani žalovanému nepřísluší se zabývat postupem policie při výkonu jejich pravomocí a hodnotit jej v rámci řízení o přestupku.
8. Správní orgán I. stupně dále nerespektoval ustanovení § 50 odst. 4, § 51 a § 52 správního řádu a porušil tím zásadu *in dubio pro reo*. Během jednání před správním orgánem nebyl ze strany stěžovatele předložen ani jeden materiální důkaz, který by zcela jasně a objektivně objasnil oba přestupky, ze kterých byl žalobci obviněn. Policisté nepředložili žádný audiovizuální záznam či nestrannou svědeckou výpověď, ze kterých by bylo jasné, že je slovně urážel a pokoušel se o fyzický kontakt s nimi. Celé obvinění se opírá jen o svědeckou výpověď policistů před správním orgánem. Svou výpověď tak mohli prefabrikovat před správním orgánem a upravit si ji pro účely své vlastní věrohodnosti.
9. Správní orgány se nezabývaly důležitostmi objektivního materiálního důkazu, aby potvrdil věrohodnost výpovědi obou svědků. Správní orgán I. stupně dal jasně najevo, že výpověď policisty má větší důkazní váhu než výpověď obviněného. Žalobce v této souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu ČR, dle které nelze akceptovat, že by měly svědecké výpovědi policistů vyšší právní relevanci a sílu než tvrzení obviněného u správního orgánu. Žalobce měl za to, že pokud nebude mít správní orgán k dispozici indicie svědčící o snížené věrohodnosti svědectví policistů, ani verze obviněného, nezbude mu než vynést osvobozující verdikt. Správní orgán se nezabýval konkrétními důvody, které předcházely započetí kontaktu mezi žalobcem a policisty. Žalobce měl za to, že řadoví policisté mohou být i finančně motivováni na úrovni personálního hodnocení a služebního odměňování za plnění „kvóty“ za odhalování přestupků.
10. Žalobce dále namítal, že písemnosti ze dne 2. 3. 2017 a 9. 3. 2017, nazvané jako „Uvědomění“, neobsahovaly poučení, právní následky nedostavení se ke správnímu orgánu, když nadto nebyly označeny jako „Předvolání“. Písemnost ze dne 12. 4. 2017, nazvaná jako „Uvědomění“, taktéž nebyla označena jako „Předvolání“.
11. V prvostupňovém rozhodnutí chybí dále jména přisedících přestupkové komise, čímž bylo dle žalobce porušeno ustanovení § 69 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
12. Správní orgán rovněž nedokázal dostatečně formulovat motiv žalobce ke spáchání přestupků a jeho úmyslné zavinění jako předpoklad k tomu, aby jej shledal vinným.
13. Žalobce byl dále přesvědčen, že správní orgán kladl žalobci k tíži fakt, že směrem k policistům vykřikoval slova „Alláhu Akbar“, čímž nerespektoval čl. 3 odst. 1 a čl. 16 odst. 1 Ústavy ČR, která mu zaručuje základní práva k vyznání víry. K tomu se rovněž přiklání i Listina základních práv a svobod ve svém čl. 16 odst. 1.
14. Žalobce proto závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 16. 3. 2018 předně konstatoval, že žalobce v žalobě uvádí, s čím konkrétně nesouhlasí, ve většině bodů však svůj nesouhlas nijak nezduvodnil.
16. K námitce týkající se boxerského výpadu žalobce směrem k policistům žalovaný uvedl, že tato událost nebyla předmětem řízení a nešlo o skutečnost prokazovanou v řízení. Správní orgány ji žalobci nepřičítali k tíži.
17. V prvostupňovém ani napadeném rozhodnutí poté není obsaženo tvrzení, že by se žalobce dopustil přestupku podle ustanovení § 63 odst. 2 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb.
18. Žalobci rovněž nebylo přičítáno k tíži jeho opakované nedostavení se k ústnímu jednání, správní orgán I. stupně žalobce tolik upozornil, že ústní jednání proběhne i bez jeho přítomnosti, neboť jeho třetí omluvu bez uvedení důvodu nepovažoval za náležitou.
19. Žalovaný trval na závěru, že mu nepřísluší hodnotit postup policie při výkonu její pravomoci v rámci řízení o přestupku.
20. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nedal najevo, že výpověď policisty má větší důkazní váhu než výpověď obviněného, jak se domníval žalobce.
21. Žalovaný konstatoval, že se se všemi námitkami žalobce vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Závěrem proto navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

22. Ve správním spisu se nachází mj. návrh na zahájení řízení o přestupku ze dne 20. 9. 2016, č. j. KRPB-212545/PŘ-2016-060216, podané prap. Janem V., dle kterého dne 9. 9. 2016 v 15:54 hod na ulici Tržní v Brně neuposlechl žalobce výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci, a to tím, že navrhovateli odmítl prokázat svou totožnost podle ustanovení § 68 odst. 2 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., poté, co jej vulgárně urážel slovy: „čuráku, buzeruješ lidi a sám si děláš co chceš“, „aláhu agbar aláhu agbar, co s tím uděláš ty pičo!“, „pojd' mi vykourit čuráka, tak pojd', rozdáme si to, bojíš se?“, „buzerante, tak pojd'“, kdy těmito výrazy ublížil navrhovateli na cti tím, že je urazil. Součástí návrhu na zahájení řízení o přestupku bylo rovněž CD obsahující záznam z policejní kamery po příjezdu pořádkové služby PČR na místo spáchání skutku.
23. Dne 5. 10. 2016 bylo žalobci doručeno „Uvědomení obviněného o zahájení řízení o přestupku a PŘEDVOLÁNÍ obviněného k ústnímu jednání“ ze dne 5. 10. 2016, č. j. Tr 98/2016, kterým byl žalobce mj. předvolán k ústnímu jednání na den 3. 11. 2016 a byl řádně poučen o svých právech a povinnostech.
24. Dne 5. 10. 2016 využil žalobce svého práva a nahlédl do správního spisu, pořídil si fotokopii spisu a byla mu poskytnuta nahrávka videozáznamu PČR.

25. Dle Výpovědi navrhovatele při ústním jednání ze dne 3. 11. 2016 navrhovatel k věci uvedl,
že daného dne byli vyzváni s kolegou P. na ulici Tržní 2 k zadokumentování případu. Když šli s kolegou po levé straně ulice směrem centrů, zpozorovali pár metrů od domu na Tržní 2 muže, který se díval směrem k nim, gestikuloval a říkal něco ve smyslu „jak parkujete, čuráci“ a rukama ukazoval směrem k domu Tržní. Když zjistili, že na ulici nikdo není a žalobce křičel směrem k nim, zeptali se ho, co potřebuje. Žalobce na ně pořád křičel ohledně nějakého zaparkovaného vozidla a přitom použil vulgarismy jako čuráci apod. Vzhledem k tomu, že jeho chování naplnilo znaky přestupkového jednání, přešli ulici přímo k němu a oslovili ho, jestli potřebuje něco řešit. Žalobce stále mluvil o vozidle a byl vulgární. Předtím ještě žalobce vytáhl telefon, šel proti nim a říkal, že si vše natáčí, křičel něco ve smyslu aláhu agbar a co s tím udělají. Vyzvali jej, aby zanechal svého jednání, ale on nereagoval a neustále je urážel slovy.
26. Dle Výpovědi obviněné/ho při ústním jednání ze dne 3. 11. 2016 žalobce k věci uvedl, že celou výpověď obou policistů považuje za vymyšlenou. Navrhovatel na otázku žalobce odpověděl, že policisté stáli po levé straně u rohového domu na ulici Tržní a žalobce stál na protější straně u rohového domu, díval se směrem k nim, křičel vytýkané věty a mával rukama. Vzhledem k tomu, že žalobce docela křičel a chtěl zřejmě upoutat pozornost policistů, bylo jej slyšet. Dle navrhovatele v daném místě byla nějaká doprava. Žalobce k tomu vypověděl, že v té době telefonoval, bavil se s někým po telefonu a u toho pravděpodobně gestikuloval. Žalobce podotknul, že nebyl řádně vyzván k prokázání totožnosti a nebyl řádně poučen. Žalobce byl ochoten prokázat svou totožnost sdělením osobních údajů. Následně navrhovatel zavolał hlídku pořádkové policie, která žalobce zajistila a chtěla jej předvést na služebnu PČR k prokázání totožnosti. Zasahujícími příslušníky PČR byl vyzván k prokázání totožnosti a na videozáznamu je zřejmé, že výzvy uposlechl a byl ochoten poskytnout osobní údaje. Policejní výzva však byla nekompletní a nesplňovala zákonné znaky PČR. Žalobce poznamenal, že mu byl při výdeji osobních věcí na policejní služebně vrácen bez záznamu, který žalobce nahrával v průběhu policejního zákroku. Žalobce měl podezření, že záznam smazal jeden z policistů.
27. Dne 4. 11. 2016 byla žalobci doručena písemnost nazvaná jako „Změna termínu ústního jednání“ ze dne 3. 11. 2016, kterým byl žalobce vyrozuměn o termínu odročeného ústního jednání na den 22. 11. 2016.
28. Dle Výpovědi svědka při ústním jednání ze dne 22. 11. 2016 svědek, por. Mgr. P., k věci uvedl, že toho dne jeli s navrhovatelem zdokumentovat případ, který s tímto vůbec nesouvisel, zaparkovali na ulici Zvěřinova a přicházeli k místu, kde na protější straně ulice pořvával žalobce, křičel „jak to parkujete, čuráci, buzeranti“ a podobné vulgarismy. Okolo nikdo nešel a bylo patrné, že to patří jim. Svědek se žalobce zeptal, o co se jedná a co potřebuje a žalobce mu řekl „s vámi se bavím, vy buzeranti, pojdte klidně i oba, půjdeme si to rozdat“ a udělal i boxerský výpad. Dokonce říkal něco ve smyslu „pojdte mi ho vykourit“. Protože se zřejmě dopouštěl přestupku, šli směrem k němu, na to žalobce vytáhl mobilní telefon, otočil jej směrem k nim a říkal „tak co uděláte, budete na youtube“. Svědkovi připadalo, že by žalobce potřeboval nějakou pomoc, psychickou.

Žalobce vykřikoval „Aláhu, agbar“. Svědek přivolal další hlídku, poučil žalobce, že bude zajištěn. Žalobce oddaloval vyřešit přestupek. Chování žalobce si svědek nedokázal vysvětlit.

29. Dle Výpovědi obviněného při ústním jednání ze dne 22. 11. 2016 pokládal žalobce otázky svědkovi por. Mgr. P.. Ten mu na jeho otázku mj. sdělil, že ne vždy musí být zákonná výzva ve smyslu ustanovení § 13 zákona č. 273/2008 Sb. stejná. K otázce žalobce svědek doplnil, že jej slyšel jasně a zřetelně. Boxerské výpady žalobce dělal, ještě než přešel na druhý chodník a začal natáčet se slovy „budeš na youtube“. Jiných lidí si svědek v okolí nevšiml.
30. Dne 29. 11. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, sp. zn. MCBCER/03413/16, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle ustanovení § 49 odst. 1 písm. a) a § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, proti kterému se žalobce dne 8. 12. 2016 odvolal. Žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil rozhodnutím ze dne 23. 1. 2017, č. j. MMB/0035856/2017, a věc mu vrátil k novému projednání s tím, že se má správní orgán I. stupně prokazatelně pokusit o smíření navrhovatele se žalobcem, má provést veškeré relevantní důkazy a tyto taktéž zaprotokolovat.
31. Následně byla žalobci dne 2. 3. 2017 doručena písemnost ze dne 2. 3. 2017 nazvaná jako „Uvědomění obviněného o konání ústního jednání v přestupkové věci, kterou byl žalobce uvědomen o nařízeném termínu konání ústního jednání ve dne 30. 3. 2017.“
32. Dne 9. 3. 2017 byla správnímu orgánu I. stupně doručena omluva zmocněnce navrhovatele z ústního jednání z důvodu služebních záležitostí. Žalobci byla proto dne 10. 3. 2017 doručena písemnost ze dne 9. 3. 2017 označená jako „Uvědomění obviněného o změně konání ústního jednání v přestupkové věci“, kterou byl žalobci oznámen nový termín ústního jednání dne 4. 4. 2017.
33. Správnímu orgánu I. stupně byla dne 30. 3. 2017 doručena omluva žalobce z nařízeného jednání, ve které žalobce uvedl, že se nemůže na jednání dostavit z osobních důvodů.
34. Správní orgán I. stupně následně zaslal žalobci písemnost označenou „Uvědomění obviněného o konání ústního jednání v přestupkové věci“ ze dne 12. 4. 2017, ve které bylo mj. uvedeno: *„Jelikož Vaše osobní účast při ústním jednání je nutná, podle ust. § 59 správního řádu Vás předvoláváme k ústnímu jednání v předmětné věci, které se koná dne 04.05.2017 v 08:30 hod. v budově ÚMČ Brno-Černovice, Bolzanova 1, v přízemí, kancelář č. 1.“* Tato písemnost obsahovala i poučení žalobce o následcích nedostavení se včas na určené místo bez včasné a důvodné omluvy, jakož i práva a povinnosti obviněného v řízení o přestupku.
35. Žalobce zaslal správnímu orgánu I. stupně dne 2. 5. 2017 omluvu z nařízeného jednání, kterou zdůvodnil tím, že se na jednání nemůže dostavit z osobních důvodů. Správní orgán I. stupně následně žalobci zaslal téhož dne písemnost, ve které bylo uvedeno: *„(...) jelikož se již po druhé omlouváte z ústního jednání z osobních důvodů, které již blíže nespecifikujete, sdělujeme Vám, že další jednání se uskuteční bez Vaší přítomnosti. Dále Vám sdělujeme, že několikrát omluvu z osobních důvodů, nelze vyhodnotit jako náležitou. K tomu, aby byla*

omluva náležitá, je nutno doložit takové podklady, které dostatečně odůvodňují závěr, že Vaše osobní důvody brání se k jednání dostavit.“

36. Dne 9. 5. 2017 bylo žalobci doručeno Předvolání obviněného k ústnímu jednání, kterým byl žalobce předvolán k ústnímu jednání nařízenému na den 30. 5. 2017, přičemž předvolání obsahovalo i poučení žalobce o následcích nedostavení se včas na určené místo bez včasné a důvodné omluvy, jakož i práva a povinnosti obviněného v řízení o přestupku.
37. Žalobce zaslal správnímu orgánu I. stupně dne 26. 5. 2017 omluvu z nařízeného ústního jednání, které odůvodnil tím, že se nemůže jednání dostavit.
38. Dle Protokolu o ústním jednání ze dne 30. 5. 2017 se žalobce k jednání nedostavil, přičemž je v protokolu uvedeno: *„Obviněný se již po třetí z ústního jednání omluvil. Komise dvakrát omluvu akceptovala, tentokráte se obviněný pouze omluvil a důvod uvedl jen to, že se nemůže dostavit na toto jednání. Přestupková komise rozhodla věc projednat v nepřítomnosti obviněného.“* Navrhovatel a jeho zmocněnec se vyjádřili, že ani v případě přítomnosti žalobce by ke smíru nepřistoupili. Při jednání uvedl zmocněnec navrhovatele na místě události v uniformě, proto urážky pociťoval jako urážku své osoby. O cílenosti urážek na navrhovatele svědčil podle něj i fakt, že důvodem vulgárních výroků žalobce bylo špatně zaparkované služební vozidlo v barevném provedení PČR. Poté co oba členové hlídky přešli k žalobci a navrhovatel vyzval žalobce k prokázání totožnosti, směřovaly všechny urážky cíleně na jeho osobu. Navrhovatel uvedl, že když byl žalobce vulgární, chtěl se jej zeptat, proč křičí, žalobce však víceméně nereagoval a pokračoval v jednání. Místo aby s námi něco řešil, vytáhl mobilní telefon, namířil jej přímo na navrhovatele a pokračoval v urážení. V rámci ústního jednání byla čtena výpověď žalobce z 3. 11. 2016, výpověď navrhovatele z 3. 11. 2016, výpověď svědka z 22. 11. 2016, výpověď žalobce z 22. 11. 2016 a videozáznam pořízený dne 9. 9. 2016.
39. Písemností ze dne 12. 6. 2017 byl žalobce vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí.
40. Dne 18. 8. 2017 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Správní orgán I. stupně se na základě provedených výpovědí přiklonil k popisu děje uvedeným navrhovatelem a svědkem, které se shodovaly a nebyly ve vzájemném rozporu. Tyto osoby nadto nebyly nijak motivovány řešit problémy se žalobcem a jeho jednání si vymýšlet. Žalobce naopak pouze negoval veškerá svá protiprávní jednání. Správní orgán I. stupně měl za prokázané, že žalobce směrem k navrhovateli a svědkovi přinejmenším křičel některé urážlivé výrazy, které byly způsobily urazit osobu na cti. O tom, že se jednalo o cílené urážky, svědčil fakt, že se na ulici Tržní v dané době nikdo další nenacházel, jakož i to, že důvodem vulgárních výroků bylo špatně zaparkované auto PČR. V otázce zavinění zastával správní orgán I. stupně názor, že žalobce svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem chtěl. Urážky byly natolik hlasité, že byly slyšitelné i přes šířku komunikace ulice Tržní i přes dopravní ruch. Žalobce chtěl, aby navrhovatel urážky slyšel. I po oslovení navrhovatelem a svědkem a po jejich přistoupení žalobce v urážkách pokračoval. Žalobce musel vědět, že jím vyslovené vulgarismy jsou způsobily urazit osobu na cti. K přestupku proti veřejnému pořádku správní orgán

I. stupně uvedl, že fakt, že byla dána výzva k prokázání totožnosti žalobce, potvrdil sám žalobce. Splnění výzvy žalobce mařil účelovými dotazy na řádnost výzvy a poučení. Ačkoliv žalobce uvedl, že byl ochoten poskytnout součinnost, nepodařilo se jeho totožnost prokázat ani po příjezdu další hlídky PČR. K zavinění v případě tohoto přestupku bylo uzavřeno, že výzvy k prokázání totožnosti byly žalobci dávány opakovaně a po dlouhou dobu, i přesto žalobce mařil splnění výzvy, což nelze vysvětlit jinak, než že chtěl řádné splnění výzvy mařit. Správní orgán I. stupně vzal za polehčující okolnost fakt, že spácháním přestupků nedošlo k žádným závažným následkům, že motivem protiprávního jednání bylo pohoršení nad zaparkovaným vozidlem PČR a že žalobce nebyl dosud komisí pro žádný přestupek projednáván. Správní orgán I. stupně dále hodnotil, že se žalobce dopustil dvou přestupků, a to úmyslným jednáním. Za daných okolností dle jeho názoru nešlo uložit mírnější sankci než finanční postih v podobě pokuty, uložené na samé spodní hranici zákonné výměry.

41. Žalobce podal následně dne 26. 8. 2017 proti prvostupňovému rozhodnutí včasné odvolání. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Předně uvedl, že správní orgán I. stupně sice žalobce k ústnímu jednání dvakrát řádně nepředvolal, avšak žalobce nebyl na svých procesních právech nijak zkrácen, neboť jeho omluvu z jednání, na které nebyl předvolán, správní orgán I. stupně akceptoval a ústní jednání se nekonalo. Žalovaný konstatoval, že mu nepřísluší zabývat se postupem PČR při výkonu jejích pravomocí a hodnotiti jej v rámci řízení o přestupku. Ze spisového materiálu dle žalovaného nevyplynula žádná skutečnost, která by znevěrohodňovala výpověď svědka. Okolnost, že je svědek policistou stejně jako navrhovatel, bez dalšího nezakládá pochybnosti o věrohodnosti jeho výpovědi. K otázce výzvy k prokázání totožnosti žalovaný uvedl, že nelze nechat na vlastním posouzení jednotlivce, zda na základě určitých skutečností uposlechně výzvy úřední osoby či nikoliv. Také nelze akceptovat, aby se osoba před splněním povinnosti opakovaně a neúměrně dlouho domáhala její přesné zákonné formulace a podrobného zdůvodnění postupu policie. Správní orgán I. stupně se rovněž řádně zabýval motivem jednání žalobce, jakož i jeho úmyslným zaviněním. Podle ustanovení § 69 odst. 1 správního řádu musí rozhodnutí mj. obsahovat jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby, což prvostupňové rozhodnutí obsahovalo.

V. Průběh ústního jednání

42. Krajský soud nařídil na den 24. 10. 2019 ústní jednání.
43.

VI. Posouzení věci krajským soudem

44. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
45. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75

odst. 2 s.ř.s), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

46. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
47. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
48. Za stěžejní považoval zdejší soud námitku týkající se zákonnosti výzvy k prokázání totožnosti. Podle ustanovení § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, kdo neuposlechne výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci. Za tento přestupek dle ustanovení § 47 odst. 2 zákona o přestupcích bylo možné uložit pokutu do 5 000,- Kč.
49. V nyní posuzované věci je rozhodnou otázkou, zda žalobce uposlechl výzvy úřední osoby, tj. příslušníka PČR, či nikoliv.
50. Skutečnost, že žalobce byl ze strany policistů vyzván k prokázání totožnosti, což žalobce odmítl, vyplývá jak ze svědeckých výpovědí policistů (navrhovatele a svědka) z 3. 11. 2016 a 22. 11. 2016. Žalobce při své výpovědi dne 3. 11. 2016 uvedl: „(...) v této věci narážím na to, že když jsem byl vyzván k prokázání totožnosti, nebyl jsem řádně vyzván policejní výzvou v rámci zákona č. 273/2008 Sb., zákon o PČR, plus jsem nebyl řádně poučen. (...) Přes nedostatky v rámci policejní výzvy k prokázání totožnosti jsem byl ochoten prokázat svou totožnost sdělením osobních údajů (...). Nechápu, proč jsem byl vyzván k prokázání totožnosti, ačkoliv jsem se dle mého názoru toho času nedopouštěl žádného protiprávního jednání. (...) Dále uvádím, že navrhovatel zavolal hlídku pořádkové policie, poněvadž jsem podle něho neuposlechl policejní výzvy k prokázání totožnosti. Asi po pěti minutách přijela OHP, zajistila mě a chtěla mě předvést na služebnu PČR k prokázání totožnosti. (...) Zasahujícími přísl. Pořádkové jednotky PČR jsem byl vyzván k prokázání totožnosti, na audio videozáznamu je zcela zřejmé, že jsem výzvy hlídky uposlechl a byl jsem ochoten poskytnout osobní údaje o mé osobě. Dále uvádím, že policejní výzvy nebyla kompletní a nesplňovala zákonné znaky PČR.“ Rovněž z videozáznamu, který je součástí spisové dokumentace, a který zachycuje situaci po příjezdu přivolané další hlídky PČR, je zřejmé, že žalobce sice neustále opakoval, že je ochoten prokázat svou totožnost ústně, jelikož u sebe neměl doklad totožnosti, nicméně po celou dobu záznamu takto neučinil, když opakovaně po zasahujících policistech požadoval zákonné výzvy a poučení k jednotlivým prováděným úkonům. Je přitom třeba připomenout, že přivolaná hlídka se na místo dostavila (i dle vyjádření žalobce) až po pěti minutách od doby, kdy byla navrhovatelem a svědkem přivolána. Po celou tuto dobu, a logicky i po celou dobu tomu předcházející, žalobce nebyl ochoten, ačkoliv tvrdí opak, poskytnout údaje nutné k prokázání totožnosti.
51. Ze všech odkazovaných výpovědí i na místě pořízeného videozáznamu je zřejmé, že policisté vyzvali žalobce k prokázání totožnosti, a to opakovaně. Žalobce však této opakované výzvy neuposlechl, neboť po policistech žádal důvod zmiňované výzvy, její

přesné zákonně znění
a poučení o právech. Již z těchto skutečností je zjevné, že žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích ve znění účinném ke dni spáchání uvedeného přestupku.

52. Na tomto závěru nemění ničeho ani otázka, zda výzva policistů byla učiněna v souladu se zákonem. K tomu lze odkázat na konstantní judikaturu, např. na rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 18. 4. 2018 č. j. 72 A 13/2017 - 27: „*K nutnosti uposlechnout výzvu policisty obdobně dále srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu např. ze dne 2. 4. 2016, č. j. 1 As 26/2014-41, www.nssoud.cz (povinnost podrobit se dechové zkoušce, i když stihl žalobce již vstoupit po jízdě do svého domu), ze dne 23. 11. 2016, č. j. 1 As 285/2016-31 (povinnost uposlechnout výzvu strážníka k předložení dokladu totožnosti pro doručení písemnosti, i když žalobce byl řidičem linkového autobusu a měl již s autobusem opustit zastávku), příp. ze dne 28. 1. 2016, č. j. 10 As 236/2015-36, podle kterého osoba vyzvaná k prokázání totožnosti v souladu s § 63 odst. 2 písm. b) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, se nemůže zprostit povinnosti prokázat svou totožnost pouze s odkazem na subjektivní hodnocení svého vzhledu, jazykové vybavenosti či individuálních projevů chování. Příp. dále náleží Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 480/06 (i za předpokladu, že by byl postup strážníků nesprávný, bylo povinností stěžovatele podřídit se jejich výzvě s tím, že si na jejich postup mohl posléze stěžovat písemným podáním). Jak již bylo výše uvedeno, občané jsou povinni podrobit se výkonu pravomoci úřední osoby bez ohledu na vlastní soukromý názor a teprve následně mohou proti takovému výkonu brojít. Je tomu tak z toho důvodu, že strážník nebo policista, nemající komfort správního orgánu, se ve většině případů musí rozhodnout v krátkém časovém okamžiku. Jak k tomuto rozhodování uvedl Nejvyšší správní soud: „V uvedených a v řadě dalších případech musí policista jednat okamžitě prosazením účinného řešení (třeba zákazem nebo příkazem něco dělat či se něčeho zdržet, vykazáním občana z určitého místa, zastavením či odkloněním dopravy v zásadě bez ohledu na subjektivní výhrady jednotlivých dotčených osob). Jestliže by v těchto případech měla být nejprve prověřována správnost zamýšleného úkonu veřejného činitele k překonání leckdy velmi subjektivistických představ účastníků (šarvátek, tlačenice lidí, bezohlednosti chování v silniční dopravě) byla by jakákoli řešení takových situací paralyzována, brozil by chaos (řešení musí přijít okamžitě) a neodvratně by následovalo obvinění veřejného činitele ze zavinění vzniku škodlivého následku (havárie, zranění) v důsledku jeho nečinnosti. I to má nepochybně ústavní rozměr a souvislost s ústavně definovaným smyslem existence a jednání orgánu veřejné moci. Jistě, nelze nikdy vyloučit, že za úkonem policisty může stát nesprávná úvaha. To je ovšem řešitelné následně (stížností, náhradou škody dle zákona č. 82/98 Sb. atd.), primární je povinnost jednat hned s motivací předejít vzniku škodlivého následku. Veřejný činitel v postavení policisty při operativním zákroku nemá komfort správního orgánu, čas a různé prostředky k dosažení zamýšleného legitimního cíle (formalizované dokazování, ověřování, opakované upozornění, pořádkové pokuty), a proto po něm také nelze požadovat v jednání limity, které existenci takových podmínek předpokládají“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2011, č. j. 1 As 63/2011-90).“ Obdobné závěry plynou i z dalších soudních rozhodnutí, srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 263/97 (U1/10 SbNU 335), rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne*

17. 8. 2011, č. j. 1 As 63/2011 - 90 a ze dne 18. 4. 2018, č. j. 1 As 158/2017 - 47, či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 10. 2018, č. j. 33 A 9/2017 - 69.

53. Lze tedy uzavřít, že i kdyby postup zasahujících policistů byl v rozporu se zákonem, žalobce byl povinen uposlechnout jejich výzvy a prokázat svoji totožnost. Jestliže měl žalobce za to, že postup policistů (tj. učinění výzvy a poučení žalobce o jeho právech) byl nezákonný, měl jiné zákonné prostředky na ochranu svých práv, a to například stížnost na nedostatky v postupu policistů podle ustanovení § 97 zákona č. 273/2008 Sb., žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle ustanovení § 88 a násl. s.ř.s. či uplatnění nároku na náhradu případně vzniklé újmy dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Je však třeba souhlasit se žalovaným i správním orgánem I. stupně, že případný nezákonný postup policistů nelze v řízení o přestupku prověřovat, neboť k tomuto nemají dostatečnou pravomoc.
54. Ze shora uvedených důvodů soud uzavřel, že skutkový stav věci byl dostatečně zjištěn na základě svědeckých výpovědí zasahujících policistů a pořízeného videozáznamu, jakož i na základě výpovědi samotného žalobce; okruh žalobních námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav věci tak nemůže obstát. I kdyby pak bylo pravdou tvrzení žalobce, že žalobce byl skutečně ochoten prokázat svoji totožnost ústně, nic by to neměnilo na závěru, že fakticky opakovaně odmítal uposlechnout výzvy zasahujících policistů, neboť tak v průběhu několikaminutového rozhovoru s policisty neučinil, ačkoliv k tomu měl nepochybně příležitost. Nemůže pak obstát ani argumentace žalobce naznačující, že pokud výzva policistů byla nezákonná, pak se o výzvu nejednalo, a tudíž nemohla být naplněna skutková podstata přestupku dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích; soud k tomu konstatuje, že i nezákonná výzva je výzvou – jak je vyloženo shora, žalobce byl povinen tuto výzvu uposlechnout.
55. Rovněž výhrady žalobce proti závěrům správních orgánů o spáchání přestupku dle ustanovení § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích vyhodnotil zdejší soud jako zcela nedůvodné.
56. Objektem skutkové podstaty přestupku podle ustanovení § 49 zákona o přestupcích je občanské soužití. Pojem „jednání narušující občanské soužití“ lze obecně vymezit jako souhrn pravidel chování, jejichž zachování je podle obecného názoru a přesvědčení nutnou podmínkou klidného a spořádaného soužití občanů v daném místě, čase a situaci.
(Doc. JUDr. Zdeněk Červený, JUDr. Václav Šlauf, Přestupkové právo, Komentář k zákonu o přestupcích včetně textu souvisejících předpisů, Linde Praha a.s., 2008, str. 115; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 2 As 84/2009 - 64). Narušení občanského soužití je pak trestáno tehdy, dojde-li k jeho negativnímu zasažení jednáním určité intenzity, jež svojí povahou typově odpovídá jednáním uvedeným v demonstrativním výčtu hrubých jednání v ustanovení § 49 zákona o přestupcích.

57. Krajský soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, bod 18).
58. I v tomto případě vycházely správní orgány z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který vyplýval především z výpovědí zasahujících policistů (tj. navrhovatele a svědka), jakož i pořízeného videozáznamu. Z obsahu správního spisu přitom nevyplývá jediná skutečnost, který by výpovědi zasahujících policistů znevěrohodňovala. Zdejší soud souhlasí se závěry žalovaného, neboť žalobce svou argumentací, jež uplatnil již v odvolání, nevnesl do odvolacího řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Krajský soud poznamenává, že veškerá v odvolání uplatněná tvrzení žalobce byla pouze ničím neodůvodněnými spekulacemi, k nimž žalobce nenabídl žádné rozumné důkazy, přičemž se správním orgánům žádné důkazy nenabízely ani ze spisu či kontextu věci. Lze souhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svá rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, č. j. 2 As 93/2006 – 84). K provádění dalších důkazů by byl správní orgán povinen přistoupit pouze tehdy, pokud by ve věci zůstávaly významné skutkové pochybnosti, respektive by skutková zjištění správních orgánů byla žalobcem rozumným způsobem zpochybněna. Tato situace však v nyní řešeném případě nenastala.
59. Žalobce v průběhu správního řízení, jakož i v podané žalobě, toliko rozporoval, že by směrem k policistům vystupoval vulgárně, přičemž pravdivost svých tvrzení dokládal skutečností, že se přestupek stal na rušné silnici, tudíž žalobce nemohli policisté přes hluk ulice slyšet. Zasahující policisté nicméně hluk z rušné ulice nezastírali, avšak konstatovali, že žalobce na ně křičel natolik hlasitě, že ho i přes přítomný hluk slyšeli zcela zřetelně. Výpovědi zasahujících policistů přitom byly zcela souladné, bez vzájemných rozporů a mající logickou souslednost. Žalobce naopak svými tvrzeními bez patřičných podkladů

na jejich podporu nezavdal správním orgánům žádnou pochybnost o průběhu jednání, které je nyní posuzováno. Krajský soud je toho názoru, že správní orgány kvalifikovaly jednání žalobce správně. Soud se ztotožnil se skutkovými zjištěními a závěry a i s právními závěry správních orgánů obou stupňů.

60. Pokud se jedná o výhrady žalobce k nepoužitelnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů z důvodu jejich nepravdivosti, rozpornosti a motivovanosti k předmětné nepravdivé výpovědi z důvodů nehmotných i hmotných, nepovažuje soud tyto za opodstatněné

a především jakkoli podložené. Nelze se ztotožnit s názorem žalobce, že by svědecké výpovědi zasahujících policistů nepostačovaly k náležitému prokázání skutkového stavu dané věci. Pokud by krajský soud takovou argumentaci přijal, mohlo by to v konečném důsledku znamenat, že by bylo znemožněno stíhání a potrestání pachatelů těch přestupků, u nichž nelze naplnění skutkových podstat doložit exaktními metodami. Přestupek, jehož spáchání je kladeno za vinu žalobci, je takového charakteru, že jeho spáchání lze v zásadě prokázat toliko svědeckými výpověďmi osob přítomných přestupkovému jednání, případně za pomoci audiovizuálního záznamu, podařilo-li se posuzované jednání tímto způsobem zachytit. V daném případě však nebylo jednání žalobce, jímž měl naplnit skutkovou podstatu přestupku, žádným způsobem zdokumentováno, a vyjma zasahujících policistů neexistují ani žádní jiní svědci, kupříkladu kolemjdoucí, řidiči nebo spolujezdci v blízkosti jedoucích vozidel, kteří by mohli k věci cokoli vypovědět (žalobce nadto žádnou z těchto případných „bezúhonných“ osob konkrétně neoznačil). Krajský soud se přitom nedomnívá, že by tato skutečnost musela nutně vést k závěru o důkazní nouzi. Je nicméně povinností správních orgánů klást v obdobných případech zvýšený důraz na posouzení věrohodnosti získaného důkazu a postupovat obzvláště pečlivě a obezřetně při hodnocení jeho vypovídací hodnoty.

61. Otázkou, jež měla být objektivně zodpovězena, je, zda lze na základě výpovědi svědků (policistů) považovat přestupek za dostatečně prokázaný. Těžiště problémů se tak posouvá do oblasti hodnocení důkazů; jednalo se o situaci, kdy na jedné straně stojí tvrzení policistů, na straně druhé tvrzení žalobce, že se popisovaného protiprávního jednání nedopustil.

Dle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84, poté: „(...) existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí.“ Posouzením postupu správního orgánu I. stupně se k odvolacím námitkám zabíral i žalovaný a neshledal na jeho hodnocení a vyhodnocení žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti, naopak potvrdil závěry správního orgánu I. stupně,

že hodnověrnějšími se jeví výpovědi policistů

62. V daném případě nezbyvá krajskému soudu než souhlasit se žalovaným i správním orgánem I. stupně v tom, že výpovědi policistů i z tohoto hlediska obstojí. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 29. 8. 2011, č. j. 8 As 13/2011-54) je třeba vycházet z domněnky o věrohodnosti výpovědí policistů,

neboť tito zpravidla nemají (na rozdíl od účastníků řízení) na výsledku věci jakýkoliv zájem

a vykonávají pouze svoji služební povinnost. Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se přitom zabýval Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 27. 9. 2007,

č. j. 4 As 19/2007 - 114, v němž vyslovil, že „(...) k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“ Krajský soud je však přesvědčen, že aby bylo možno učinit úsudek o případné nevěrohodnosti policisty jako svědka, resp. aby vyvstala pochybnost o jeho nezájatosti, musely by k tomu přistoupit další okolnosti, které by těmto závěrům nasvědčovaly (přehnaná horlivost při výkonu služební povinnosti, šikanózní jednání ve vztahu k obviněnému apod.).

63. V nyní řešené věci byly výpovědi policistů vzájemně souladné, konzistentní a nevykazovaly žádné logické rozpory či nejasnosti. V projednávané věci nebyl zjištěn ani žádný motiv, proč by policisté měli mít zájem na stíhání žalobce, než prostý výkon jejich služby. Z materiálů založených ve správním spise není patrná ani žádná nepřiměřená míra horlivosti (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17.06.2011, č.j. 7 As 83/2010-63). Policistu přitom lze považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví.
64. V posuzovaném případě tedy krajský soud neshledal žádnou okolnost, která by důvěryhodnost svědků zpochybňovala a ani žalobce žádné přesvědčivé důvody, pro něž by bylo na místě se domnívat, že policisté měli zájem vypovídat nepravdivě, neuvedl. Pouhé obecné odkazy na případnou motivovanost zasahujících policistů nemohou v této souvislosti obstát, neboť žalobce nejen, že žádným způsobem neprokázal, že by právě policisté příslušející k dotčenému policejnímu orgánu byli takto na svých výpovědích ovlivňováni, ale ani neoznačil žádné konkrétní okolnosti, z nichž by vyplývalo, že by policisté vystupovali vůči jeho osobě jakkoliv nestandardně. Obdobně ani ze zjištění učiněných ve správním řízení nevyplývá, že by si policisté počínali při jednání s žalobcem nekorektně či neprofesionálně, nebo že by snad v průběhu incidentu projevíli jakoukoliv přehnanou horlivost. Vše naopak nasvědčuje tomu, že zasahující policisté postupovali zcela nezájatě a plnili pouze v intencích zákona svoji služební povinnost.
65. Rovněž je třeba akcentovat, že v daném případě správní orgány vycházely z výpovědí dvou zasahujících policistů, které neobsahovaly žádné zásadní rozpory, a to ani ve vzájemném srovnání. Všechny svědecké výpovědi se v hlavních rysech shodovaly. Jak již bylo uvedeno, k hodnocení věrohodnosti je nezbytné přistupovat v každém případě individuálně, přičemž v posuzované věci žádné podezření o ovlivnění svědeckých výpovědí nevzniklo. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic

nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 správního řádu). Na rozdíl od policistů, kteří na věci neměli osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že se vulgárního jednání vůči navrhovateli nedopustil. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu.

66. Pro úplnost zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.11.2013, sp. zn. 7 A 82/2002, dle kterého: „(...) *dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného.*“ Správní řízení tedy obecně ovládá ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu zásada volného hodnocení důkazů. Tato zásada totiž dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
67. Pokud žalobce navrhoval provedení důkazu výsledkem „bezúhonných“ osob, považuje soud taktéž tento návrh za zcela nedůvodným. Ze spisové dokumentace nikterak nevyplývá, že by byli v čase spáchání předmětného přestupku a následné kontroly vozidla žalobce přítomny osoby odlišné od policistů a žalobce, tudíž se na místě nenacházeli osoby, jejichž výpověď by měla jakýkoliv relevantní význam pro posouzení skutečnosti, zda žalobce vůči navrhovateli a svědkovi vystupoval vulgárně či nikoliv. Jestliže žalobce rozporoval tvrzení svědka, že měl žalobce zaujmout bojový boxerský postoj, musí soud zcela souhlasit se závěry žalovaného, že tato skutečnost vůbec nebyla předmětem řízení a nebyla v řízení prokazována. Jak vyplývá i ze samotného výroku napadeného a prvostupňového rozhodnutí, toto jednání nebylo správními orgány vůbec posuzováno a přičítáno žalobci k tíži. Správní orgány rovněž nebyly povinny věnovat se do větších podrobností důvodům, proč došlo ke kontaktu žalobce s příslušníky PČR, neboť tato okolnost nebyla pro otázku řešeného přestupku nikterak relevantní. Ostatně žalobce sám ani toto své tvrzení nijak blíže neosvětlil, tudíž soudu ani není zřejmé, jaké důvody měl žalobce na mysli a jak by tyto nespecifikované důvody mohly mít vliv na posouzení oprávněnosti následného jednání žalobce vůči policistům.
68. Lze tedy shrnout, že výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu, a to zejména pokud se jedná o věrohodnost svědeckých výpovědí zasahujících policistů, vyhodnotil krajský soud jako zcela nedůvodné. Krajský soud je přesvědčen, že skutkový stav byl náležitým způsobem ozřejměn již v řízení před správními orgány, přičemž lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 06.01.2015, č.j. 2 As 217/2015 – 47, v

němž tento dovodil,
že „(...) jestliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu
důkazů, jež
s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z
roku 2004) vede
k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné
důvody
k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z
přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho
úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by se mu podařilo účinně zpochybnit
věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů.“

69. Soud uzavírá, že v projednávané věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění
skutkové podstaty přestupku proti občanskému soužití ve smyslu ustanovení
§ 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. V průběhu řízení nevystaly indicie o tom,
že by chování zasahujících policistů bylo jakkoliv nestandardní nebo že by měli osobní
zájem
na věci, rovněž nebyly k dispozici žádné důkazy zpochybňující jejich konstantní a pro
účely řízení dostatečně určité výpovědi, a to ani v řízení před správními orgány ani
před soudem.
V projednávané věci tak bylo v rámci možností, které jsou správním orgánům z
povahy věci dány při zjišťování přestupků viditelných pouhým okem a jinak
nezdokumentovaných,
s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal, jak je
uvedeno
v rozhodnutích žalovaného i správního orgánu I. stupně.
70. Popis situace, který predestřel žalobce, tak zůstal mezi dalšími důkazy naprosto
osamocen
a nepodpořen ostatními ve spise založenými důkazy. Soud proto neměl důvodu
nevycházet ze skutečností uvedených ve spisovém materiálu, konkrétně ze shodných
výpovědí dvou svědků celého incidentu a videozáznamu, ze kterých je patrné, že se
skutek stal tak, jak byl popsán v napadených rozhodnutích.
71. Navzdory přesvědčení žalobce krajský soud neshledal, že by bylo žalobci v rozporu
s Ústavou ČR a Listinou základních práv a svobod přičítáno k tíži, že pronesl slova
„Alláhu Akbar“,
a že by tudíž správní orgány nerespektovaly jeho právo k vyznávání víry. Krajský soud
předně shodně se žalovaným konstatuje, že ze spisové dokumentace, ani z jednotlivých
vyjádření žalobce, není nikterak zřejmé, že by citovaná slova byla ze strany žalobce
vznesena jako projev jeho víry. Naopak z výpovědí zasahujících policistů jasně
vyplynulo, že žalobce tato slova užil pouze jako součást cílené provokace směřující vůči
zasahujícím policistům, nikoliv však z žádného náboženského důvodu. Jedná se tak
opět o pouhé ničím nepodložené snahy žalobce vyvrátit závěry správních orgánů. Na
základě odůvodnění prvostupňového ani napadeného rozhodnutí nelze dojít k závěru,
že by správní orgány vyslovení těchto slov žalobcem považovaly za přítěžující okolnost
či že by byl žalobce těmito rozhodnutími postižen za projev své víry. Krajský soud
proto nemohl ani této žalobní námitce vyhovět.

72. Pokud se týká motivu jednání žalobce, ověřil soud z obsahu prvostupňového rozhodnutí, že ačkoliv u řešených přestupků není motiv obligatorním znakem jejich skutkové podstaty, správní orgán se touto otázkou zabýval, a to konkrétně na straně čtvrté a páté, kde uvedl: „O cílenosti urážek na policistu v uniformě (navrhovatele) svědčí fakt, že důvodem vulgárních výroků obviněného bylo špatně zaparkované vozidlo v barevném provedení Policie České republiky. (...) Za polehčující okolnost vzala v potaz, že spácháním přestupků nedošlo k žádným závažným následkům, že motivem protiprávního jednání bylo „pohoršení“ obviněného nad zaparkovaným vozidlem Policie České republiky (...).“ Rovněž otázce zavinění se správní orgán zcela dostatečně věnoval, a to na straně čtvrté a páté, přičemž zcela řádně a dostatečně zdůvodnil svůj závěr, že se žalobce obou vytýkaných přestupků dopustil v úmyslu přímém. Svůj závěr o spáchání přestupků žalobcem v úmyslu přímém přitom správní orgán I. stupně rovněž reflektoval ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Těmto závěrům přitom soud nemá co vytknout, proto ani tuto námitku žalobce neshledal důvodnou.
73. Pokud se týká v žalobě namítaných procesních pochybení správních orgánů, uvádí k nim soud následující.
74. Žalobce předně namítal, že v prvostupňovém rozhodnutí chyběla jména přisedících přestupkové komise, tudíž došlo k porušení ustanovení § 69 odst. 2 správního řádu. Krajský soud k tomuto uvádí, že žalobcem zmiňované ustanovení § 69 odst. 2 správního řádu upravuje, že se v písemném vyhotovení rozhodnutí uvedou jména a příjmení všech účastníků. Předmětné ustanovení se tedy vztahuje pouze na účastníky řízení, kterými však komise pro projednávání přestupků není. Jak správně poznamenal žalovaný v napadeném rozhodnutí, členové přestupkové komise sice nebyli v prvostupňovém rozhodnutí výslovně uvedeni, nicméně žalobce byl s jejich jmény nepochybně seznámen, neboť dne 5. 10. 2016 využil svého práva, nahlédl do správního spisu a opatřil si jeho kopii. Ve spisu byla v době nahlížení do spisu žalobcem na jeho listu 7 zařazena listina Záznam o určení oprávněné úřední osoby ze dne 3. 10. 2016, ve které jsou výslovně zmíněni členové přestupkové komise, jakož i její předsedkyně, která byla dle této listiny oprávněna k podepisování rozhodnutí, usnesení, oznámení, výzvy a předvolání. Dle ustanovení § 69 odst. 1 správního řádu poté musí písemné vyhotovení rozhodnutí obsahovat mj. označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Krajský soud ověřil, že tyto náležitosti prvostupňové rozhodnutí bezesbytku naplnilo, když bylo rozhodnutí podepsáno předsedkyní přestupkové komise jakožto oprávněnou úřední osobou. Lze tedy uzavřít, že prvostupňové rozhodnutí netrpí žádnou vadou, která by měla za následek jeho nezákonnost. Ostatně ani žalobce sám nikterak nezduvodnil, jak jej neuvedení přisedících přestupkové komise v prvostupňovém rozhodnutí zkrátilo na jeho právech. Za takové situace nemohl krajský soud námitce vyhovět.
75. Dále krajský soud posoudil námitky týkající se neakceptování omluvy žalobce z ústního jednání před správním orgánem I. stupně, v důsledku čehož nebylo žalobci

umožněno zúčastnit se ústního projednání přestupku, z jehož spáchání byl obviněn, konkrétně ústního jednání nařízeného za účelem pokusu o smír navrhovatele přestupku a žalobce.

76. Podle ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*
77. Řádně předvolaný účastník je ten, kterému je dle ustanovení § 59 správního řádu, předvolání doručeno do vlastních rukou alespoň pět dní přede dnem konání ústního jednání. Náležitou omluvou je taková omluva, která došla správnímu orgánu s dostatečným časovým předstihem a která byla odůvodněna důležitými důvody. Obě tyto podmínky musí být naplněny současně.
78. Podle článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Tento článek Listiny základních práv a svobod obsahově zjevně souvisí se zárukami práva na spravedlivý proces podle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášena pod č. 209/1992 Sb.), ve znění pozdějších protokolů (dále jen „Úmluva“), které se mimo jiné uplatní při rozhodování o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění.
79. Evropský soud pro lidská práva vykládá pojem trestního obvinění autonomně a vychází z jeho materiálního chápání. Z hlediska judikatury tohoto soudu lze řízení o přestupku považovat za řízení, v němž se rozhodovalo o oprávněnosti trestního obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy. Tomuto závěru svědčí v první řadě všeobecná povaha přestupků a řízení o nich. Pro tento závěr hovoří dále punitivní povaha i tvrdost sankcí, které za spáchání přestupků mohou být uloženy. V úvahu je třeba vzít i subsidiární poměr trestných činů k přestupkům (přestupek a trestný čin se odlišují především intenzitou újmy způsobené chráněnému společenskému zájmu). Konečně i pojem správní trestání, jímž je v nauce označován podobor správního práva, do něhož spadá i přestupkové právo, ospravedlňuje závěr, že obvinění z přestupku je svou povahou obviněním trestním. Je-li řízení o přestupku řízením o oprávněnosti trestního obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy, požívá i obviněný z přestupku dalších minimálních práv, mimo jiné, i práva mít přiměřený čas a možnosti k přípravě své obhajoby, práva obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru nebo, pokud nemá prostředky na zaplacení obhájce, práva, aby mu byl poskytnut bezplatně, jestliže to zájmy spravedlnosti vyžadují, a práva vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě. Efektivní uplatnění všech těchto práv samozřejmě předpokládá, že obviněnému z přestupku budou vytvořeny podmínky pro to, aby projednání trestního obvinění mohl být přítomen. Z tohoto důvodu také článek 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod prohlašuje právo každého, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti, za právo základní požívající ústavněprávní ochrany. Práva garantovaná v článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod se proto nutně musí vztahovat na řízení, v němž je rozhodováno o oprávněnosti trestního obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy, tj. i na řízení

o přestupcích před nalézacím správním orgánem. Aplikovatelnost článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod na řízení o přestupcích lze ostatně dovodit i z názvu hlavy páté této Listiny základních práv a svobod (právo na soudní a jinou právní ochranu) i vzhledem k obecnému charakteru práv garantovaných v článcích 37 a 38 Listiny základních práv a svobod (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02).

80. Je tedy zřejmé, že povinnost správního orgánu provést v prvním stupni přestupkového řízení ústní jednání a umožnit obviněnému, aby se tohoto jednání mohl zúčastnit, představuje realizaci jednoho z esenciálních práv obviněného z přestupku. Toto právo však není bezbřehé a zákon blíže stanovuje, že za určitých okolností je možné provést ústní jednání i v nepřítomnosti obviněného. Dle názoru krajského soudu pak posouzení, zda byly v daném případě dány důvody pro jednání v nepřítomnosti žalobce, spočívá zejména ve výkladu ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích ve slovech „bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu“.
81. Uplatnění práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného z přestupku předpokládá jistou součinnost jak ze strany správního orgánu, tak ze strany samotného obviněného z přestupku. Správní orgán má povinnost postupovat tak, aby obviněnému z přestupku vytvořil podmínky pro to, aby mohl realizovat své právo na projednání přestupku v jeho přítomnosti. Jde především o nutnost obviněného řádně předvolat k jednání. Již samotná povaha práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného pro svou realizaci v praxi vyžaduje též jistý stupeň součinnosti ze strany obviněného z přestupku, kterou lze spatřovat např. v tom, že se fyzicky dostaví, případně se náležitě omluví, pokud se nemůže dostavit, byť se jednání zúčastnit chce.
82. V této souvislosti soud k námitce žalobce posoudil, zda bylo předvolání žalobce k ústnímu jednání řádné. Z výše uvedeného shrnutí relevantních informací ze správního spisu je zřejmé, že písemnosti správního orgánu I. stupně ze dne 2. 3. 2017 a 9. 3. 2017, které byly nazvány jako Uvědomění obviněného o konání ústního jednání v přestupkové věci a Uvědomění obviněného o změně konání ústního jednání v přestupkové věci nepochybně nelze považovat za řádné předvolání obviněného z přestupku k ústnímu jednání ve smyslu ustanovení § 59 správního řádu, neboť těmito písemnostem chyběly zásadní náležitosti. Za situace, kdy správní orgán I. stupně nařídil ústní jednání za účelem pokusu o smír mezi žalobcem a navrhovatelem, bylo jeho povinností využít institutu předvolání podle ustanovení § 59 správního řádu, neboť se jednalo o úkon, při jehož účasti byla přítomnost žalobce jakožto obviněného z přestupku nutná. Navzdory tomuto pochybení však krajský soud neshledal, že by tato chyba správního orgánu I. stupně měla jakýkoliv vliv na zákonnost rozhodnutí či na možnost uplatnění práv ze strany žalobce. Jak správně poznamenal rovněž žalovaný, správní orgán I. stupně akceptoval omluvu žalobce z jednání (zdůvodněnou osobními důvody), o kterém byl uvědomen, ústní jednání se nekonalo a jeho konání bylo nařazeno na jiné datum. Již z tohoto úkonu žalobce je dle názoru soudu zřejmé, že si byl vědom skutečnosti, že je uvedenými písemnostmi fakticky předvoláván k ústnímu jednání, což vyplývá z toho, že považoval za důležité se z úkonu, o kterém byl uvědomen, včas omluvit. Jestliže žalobce argumentoval tím,

že v daných písemnostech nebylo obsaženo poučení o jeho právech, lze sice souhlasit i s tímto tvrzením, avšak je třeba poznamenat, že žalobce byl již ve dvou případech nařízeného ústního jednání v předcházejících fázích celého řízení předvolánými k ústnímu jednání řádně poučen o svých právech a povinnostech, tudíž lze bez dalšího předpokládat, že se s tímto poučením již opakovaně seznámil a byl s ním srozuměn, tudíž ani toto pochybení nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí.

83. Pokud se týká písemnosti ze dne 12. 4. 2017, je sice pravdou, že tato byla znovu označena jako Uvědomění obviněného o konání ústního jednání v přestupkové věci, nicméně v jejím textu bylo výslovně uvedeno: *„Jelikož Vaše osobní účast při ústním jednání je nutná, podle ust. § 59 správního řádu Vás předvoláváme k ústnímu jednání v předmětné věci (...).“* Součástí této písemnosti je poté řádné poučení, jakož i vymezení práv a povinností osoby obviněné z přestupku. Byť tedy byla tato písemnost nesprávně označena, je třeba ji posuzovat podle jejího obsahu, kterým bylo nepochybně předvolání žalobce k ústnímu jednání, a to ve smyslu ustanovení § 59 správního řádu. Jelikož se žalobce z takto nařízeného ústního jednání omluvil (z osobních důvodů), bylo žalobci zasláno Předvolání obviněného k ústnímu jednání ze dne 9. 5. 2017, kterým byl žalobce zcela v souladu s ustanovením § 59 správního řádu předvolán k ústnímu jednání, přičemž předvolání opět obsahovalo poučení obviněného o jeho právech a povinnostech.
84. S ohledem na výše uvedené krajský soud uzavírá, že byl žalobce v souladu s ustanovením § 59 správního řádu řádně předvolán k nařízenému ústnímu jednání, a to nejméně písemnostmi ze dne 12. 4. 2017 a 9. 5. 2017, přičemž předcházející nesprávný postup správního orgánu I. stupně neměl na zákonnost jeho následného postupu žádný vliv.
85. K tomu soud dodává, že právo obviněného z přestupku na projednání věci v jeho přítomnosti zcela jistě může napomoci tomu, aby byl řádně zjištěn skutkový stav, a již při jednání lze realizovat právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se obviněnému z přestupku kladou za vinu, a k důkazům o nich. Realizace tohoto práva tak směřuje k řádnému projednání přestupku, jeho smyslem však není a ani nemůže být vytvoření obstrukčního nástroje, kterým by mohl obviněný efektivně bránit projednání přestupku, z něhož je obviněn (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 10/2013 – 32). Na obviněného z přestupku tak lze v souvislosti s výkonem práva na projednání přestupku v jeho přítomnosti klást jisté požadavky zaručující, že ústní jednání o přestupku bude možné efektivně realizovat.
86. Jak bylo zmíněno již výše, že přestupkový zákon koncipuje řízení o přestupku v prvním stupni jako řízení s ústním jednáním za přítomnosti obviněného z přestupku. Ústním projednáním přestupku před správním orgánem I. stupně za účasti řádně předvolaného účastníka je tedy sledována a také garantována právní jistota spolehlivého zjištění skutkového stavu věci a prokázání viny či nevin, jakož i právo na spravedlivý proces. Vzhledem ke klíčovému významu ústního jednání v přestupkovém řízení a vzhledem k závažnosti

následků nedostavení se k tomuto jednání musí proto být předvolání učiněno v takové formě, která nevzbuzuje pochybnosti, zda obviněný z přestupku byl řádně předvolán.

87. Stejný klíčový význam má ovšem i řádné posuzování dalších zákonných podmínek umožňujících projednat věc v nepřítomnosti obviněného z přestupku, kterými jsou odmítnutí obviněného dostavit se k projednání věci nebo nedostavení se obviněného z přestupku bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Jelikož v oblasti správního trestání platí princip presumpce neviny a z něho vyplývající zásada rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného, je potom třeba každou pochybnost v uvedených směrech vykládat ve prospěch obviněného z přestupku. Pochybnosti o tom, zda byl obviněný k ústnímu projednání přestupku řádně předvolán, tj. zda měl možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, k důkazům o nich, a možnost navrhnout důkazy na svou obhajobu, a o tom, zda se odmítl dostavit k projednání věci nebo zda se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, postihují ve svém důsledku i zjištěný skutkový stav věci, který se stal podkladem pro správní rozhodnutí (obdobně viz rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 10. 2013, č. j. 51 A 14/2012 - 24).
88. Správní orgán má s ohledem na vše výše uvedené povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá; to předpokládá jak její bezodkladnost, tak i relevanci důvodů, o něž se opírá (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2013, č. j. 9 As 90/2012 - 31). Splnění uvedených předpokladů poskytuje možnost obviněnému z přestupku dosáhnout odročení jednání z důvodů spočívajících na jeho straně. Právní institut omluvy z ústního jednání o přestupku tak pro obviněného z přestupku představuje určité zákonem předvídané dobrodiní, jehož využití je však nutno spojit s požadavky, které zaručí jeho výkon, jenž nebude kolidovat se samotným účelem řízení – projednáním přestupku.
89. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl k ústnímu jednání předvolán celkem dvakrát, a to písemnostmi ze dne 12. 4. 2017 a ze dne 9. 5. 2017, když byl předtím ještě dvakrát (byť procesně nesprávně) uvědomen o konání ústního jednání ve věci, ze kterého se ve druhém případě žalobce dne 30. 3. 2017 omluvil z osobních důvodů. V prvním případě řádného předvolání na den 4. 5. 2017 (písemnost ze dne 12. 4. 2017, doručena žalobci téhož dne) se z ústního jednání omluvil dne 2. 5. 2017, když správnímu orgánu I. stupně oznámil, že se na jednání nemůže dostavit z osobních důvodů, ale nemíní se vyhýbat šetření věci a je připraven poskytnout veškerou součinnost. S ohledem na skutečnost, že se žalobce již podruhé omluvil z jednání (poprvé dne 30. 3. 2017 v návaznosti na uvědomění žalobce o konání ústního jednání, podruhé dne 2. 5. 2017 v návaznosti na řádné předvolání), zaslal správní orgán I. stupně žalobci dne 2. 5. 2017 přípis, ve kterém mu sdělil: „*Vážený pane P., jelikož se již po druhé omlouváte z ústního jednání z osobních důvodů, které již blíže nespecifikujete, sdělujeme Vám, že další jednání se uskuteční bez Vaší přítomnosti. Dále Vám sdělujeme, že několikrát omluvu z osobních důvodů, nelze vyhodnotit jako náležitou. K tomu, aby omluva byla náležitá, je nutno doložit takové podklady, které dostatečně odůvodňují závěr, že Vaše osobní důvody brání se k jednání dostavit.*“ V případě předvolání ze dne 9. 5. 2017

(žalobci doručeno téhož dne), kterým byl žalobce předvolán k ústnímu jednání na den 30. 5. 2017, byla správnímu orgánu I. stupně doručena omluva z jednání dne 26. 5. 2017. Žalobce v omluvě správnímu orgánu

I. stupně oznámil, že se nemůže dostavit na jednání, ale nemíní se vyhýbat šetření věci a je připraven poskytnout veškerou součinnost. Správní orgán I. stupně tuto omluvu nepovažoval za náležitou, neboť omluvu žalobce dvakrát akceptovala, avšak ve své poslední omluvě žalobce uvedl pouze to, že se nemůže dostavit na jednání, proto dne 30. 5. 2017 provedl ve věci ústní jednání bez přítomnosti žalobce.

90. Krajský soud k tomuto uvádí, že se Nejvyšší správní soud již v řadě svých rozsudků vyjadřoval k tomu, jakou omluvu lze považovat za náležitou. Dospěl přitom k závěru, že sice nemusí jít nutně vždy o omluvu předem, že však omluva musí být učiněna bezodkladně

(viz rozsudek ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009 - 66) a obviněný ji musí odůvodnit (viz rozsudek ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 As 19/2005 - 71).

91. Krajský soud však současně dodává, že pokud jde o omluvu z nařízeného ústního jednání, obviněného z přestupku nestíhá pouze povinnost tvrzení, ale též povinnost důkazní. Jinak by správní orgán stěží mohl důležitost důvodu v omluvě uvedeného zkoumat a hodnotit, ačkoliv v souladu se zákonem o přestupcích tak činit musí. V nyní posuzovaném případě žalobce k žádné ze svých omluv nepřipojil jediný doklad ani bližší zdůvodnění oprávněnosti omluvy, a to ani zpětně. Přitom ani z omluvy samotné ani z kontextu událostí není zřejmé, že by nějaká okolnost žalobci bránila důkaz o osobních důvodech, jež mu v případě prvního předvolání k ústnímu jednání znemožnily se jej zúčastnit, předložit. Jestliže žalobce v rámci své druhé omluvy ze dne 26. 5. 2017 toliko uvedl, že se na jednání nemůže dostavit, je třeba mu připomenout, že je především věcí žalobce jakožto obviněného z přestupku, aby v případě omluvy z jednání důvod takové omluvy dostatečně odůvodnil a taktéž prokázal. Správnímu orgánu neplyne žádná povinnost dotazovat se obviněného na další prokázání důvodnosti omluvy z nařízeného ústního jednání. Pokud žalobce tuto svou ze zákona plynoucí povinnost zanedbal, jde takové jednání čistě k jeho tíži. Nutno také zdůraznit,

že správní orgán není povinen obviněného vyrozumět o tom, že jeho omluvu shledal nedůvodnou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 128/2014 - 26). Žalobce tudíž měl vyvinout aktivní snahu proto zjistit, zda byla jeho druhá omluva v pořadí správním orgánem přijata jako náležitá. Pokud tak neučinil, přičítají se nepříznivé následky na tuto pasivitu žalobce navazující opět k tíži žalobce.

92. V tomto ohledu je třeba odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009 - 99, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že důležitost důvodu omluvy obviněného z přestupku z neúčasti u ústního jednání je třeba posuzovat taktéž z hlediska jejího pořadí, obsahu, v jakém stadiu řízení byla omluva uplatněna (doba od zahájení správního řízení nebo doba do zániku odpovědnosti za přestupek), zda ze spisu či jiných skutečností nevyplývá jakákoliv obstrukční snaha či potřeba obviněného z přestupku působit průtahy v řízení nebo dosáhnout zániku

odpovědnosti za spáchání přestupku. Hodnocení tedy provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení.

93. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu tedy správní orgán I. stupně musel vzít rovněž v úvahu, že šlo v pořadí již o druhou (byť fakticky již třetí) omluvu z nařízeného jednání a že žalobce vždy uvedl pouze povšechné důvody své omluvy, které však blíže neobjasnil a ani zpětně neprokázal. Pokud se týká omluvy ze dne 26. 5. 2017, ta jakékoliv zdůvodnění omluvy postrádala. Správní orgány jsou přitom oprávněny posoudit důvodnost omluvy z jednání a v případě obstrukčních snah obviněného z přestupku uskutečnit ústní jednání v jeho nepřítomnosti (viz ustanovení § 74 odst. 1 přestupkového zákona).
94. Krajský soud tedy shrnuje, že aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musely by být splněny tři podmínky:
- 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve.
 - 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí.
 - 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 - 23). Právě posledním dvěma požadavkům přitom obě omluvy žalobce v nyní posuzovaném případě nevyhověly. Jak již soud uvedl výše, institut omluvy z ústního jednání o přestupku klade i na obviněného, který se omlouvá, požadavky a zcela rozhodně nejde o nástroj, který by měl sloužit k naprostému znemožnění projednání přestupku. V případě sériových omluv z jednání lze po obviněném spravedlivě žádat, aby při každé další omluvě stále úzkostlivěji dbal na to, aby naplnil požadavky na něj kladené v souvislosti s omluvou. Jakkoli má obviněný z přestupku právo na jeho projednání ve své přítomnosti, k jehož zabezpečení má napomoci i možnost omluvit se z jednání, svědčí-li pro to důležité důvody, nelze přehlížet, že soustavné omluvy z nařízeného jednání mohou v krajním případě zmařit možnost takové projednání vůbec uskutečnit. Aby se tomu tak nestalo, je proto zcela namístě po obviněném, který se v daném řízení opakovaně z ústního jednání omluvil, požadovat, aby v co nejširší míře usiloval o svou účast u nařízeného jednání nebo, není-li to možné, aby s každou další omluvou stále více dbal na to, aby o ní byl správní orgán zpraven, a to pokud možno předem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2013, č. j. 9 As 101/2012 - 60).
95. Uznal-li již v řízení správní orgán I. stupně žalobci jednu jeho omluvu, která nebylo kromě uvedení nespecifických osobních důvodů ničím zdůvodněna ani prokázána, a tím vyšel žalobci v jistém ohledu vstříc, bylo možné u následných omluv uplatnit striktnější požadavky. V případě druhé omluvy však žalobce tuto pouze prakticky ničím nezdůvodnil, když pouze konstatoval, že se na jednání nemůže dostavit. Nejenom že žalobce upřednostnil jiné záležitosti před záležitostmi úředními, nýbrž taktéž tvrzený důvod omluvy včas (a to ani zpětně) nikterak nezdůvodnil a ani důkazně

nedoložil. Proto učinil správní orgán I. stupně zcela správně, když žalobcovu druhou omluvu neakceptoval jakožto nepodloženou a ústní jednání ve věci provedl bez přítomnosti žalobce. Za těchto okolností mohla mít námitka směřující proti projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce jen těžko naději na úspěch. Zdejší soud je přesvědčen, že žalobce o své procesní právo nepřišel vadným postupem správního orgánu I. stupně, nýbrž se o něj připravil sám zvolenou procesní taktikou. Jeho postoj v průběhu celého přestupkového řízení (zejména opakované omluvy) totiž svědčí o obstrukčních snahách žalobce působit průtahy v řízení s cílem dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchání přestupku.

96. Vzhledem k výše uvedenému se proto zdejší soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že v řízení o daném přestupku před správním orgánem I. stupně nebylo porušeno ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť byly splněny podmínky pro jeho projednání v nepřítomnosti žalobce. Krajský soud proto námitku žalobce vyhodnotil jako nedůvodnou.

VII. Závěr a náklady řízení

97. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
98. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
99. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
100. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. října 2019

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.